

Verhaal 2 - Toeval of niet?

Niet lang nadat mijn aanstaande vrouw en ik een huis hadden gekocht, liepen we tegen een praktisch probleem aan. In zowel de woonkamer als de slaapkamers lag vloerbedekking. Op zich niet bijzonder, ware het niet dat mijn aanstaande allergisch bleek voor tapijt. Dus dat moest eruit. Onze voorkeur ging uit naar zeil: strak, praktisch en makkelijk schoon te houden.

Maar ja, een goede vloer vinden is één ding — een erkende vakman vinden die het ook netjes legt, bleek andere koek. We hadden het niet bovenaan de prioriteitenlijst staan, maar toch knaagde het. Je wilt je huis gewoon op orde hebben.

En toen gebeurde er iets bijzonders.

Bij ons op de locatie, waar we warme maaltijden serveren aan wie het nodig heeft, komt regelmatig een echtpaar te voet. Ze lopen elke keer zo'n 7 kilometer heen en weer — puur om samen te kunnen eten. Op een dag zag ik de man van dat stel ineens ergens anders staan, midden in een winkelstraat. Koffie in de ene hand, sigaret in de andere. En dat op een plek waar zij helemaal niet wonen.

Nieuwsgierig liep ik op hem af en vroeg: **"Wat doe jij hier nou?"**

Hij glimlachte en wees naar het reclamebord boven de winkel waar hij stond: **"Ik werk hier."**

Op dat bord stond: gordijnen, laminaat en vloerzeil.

Ik was met stomheid geslagen. **"Serieus? Dat meen je niet?"**

"Ja echt," zei hij met een trotse glimlach.

Ik vertelde hem meteen dat wij op zoek waren naar zeil én vooral naar iemand die het ook kan leggen.

"Geen probleem," zei hij, **"dat doen we allemaal hier. Je bent van harte welkom."**

Ik legde uit dat ik op dat moment de maten niet bij me had, maar vroeg of ik later terug kon komen. **"Tuurlijk,"** zei hij. **"Ik ben zelf chauffeur van de bestelbus, dus niet altijd in de winkel, maar ik stel je wel even voor aan de bedrijfsleider."**

Een paar dagen later ging ik terug, met de maten en alle wensen die we hadden: tussenlatjes, hoeklatjes — alles netjes opgemeten. De bedrijfsleider berekende alles zorgvuldig en kwam uit op een totaalbedrag van **€1230**.

"Laten we het regelen," zei ik, en ik haalde mijn pinpas tevoorschijn.

Hij pakte het pinapparaat, voerde een bedrag in, en op het scherm verscheen: **€1000**.

Ik keek hem verbaasd aan en zei:

"Je doet jezelf €230 tekort."

Toen keek hij me aan en zei iets wat ik nooit zal vergeten:

"Dat weet ik. Maar als jij hem geen eten had gegeven, dan had hij hier niet kunnen werken."

(Soms vallen dingen op magische wijze op hun plek. Een warme maaltijd, een luisterend oor. Het lijkt klein, maar het kan iemands leven veranderen. En soms... krijg je daar op de meest onverwachte momenten iets moois voor terug.)